

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.1.1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1.2. การจัดลำดับความสามารถทางการพูด

1.1.3. องค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.1.4. การวัดและประเมินผลความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.2.1. ความหมายของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.2.2. หลักการของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.2.3. การวางแผนการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.2.4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

1.2.5. ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1.3. หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร

1.3.1. การจัดการศึกษานอกระบบสำหรับทหารกองประจำการ

1.3.2. หลักสูตรการศึกษานอกระบบ

1.3.3. กระบวนการจัดการเรียนรู้

1.4. ความพึงพอใจและการวัดระดับความพึงพอใจ

1.4.1. ความพึงพอใจ

1.4.2. การวัดระดับความพึงพอใจ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1. งานวิจัยในประเทศ

2.2. งานวิจัยต่างประเทศ

3. กรอบแนวคิดในการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

ทวิตต์ ชูมา (2560) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษนั้นมิใช่ความสามารถในการออกเสียงตามไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว แต่รวมไปถึงการสื่อสารด้วยถ้อยคำ สาระ น้ำเสียง และอากัปกิริยาความรู้สึกนึกคิดไปยังผู้รับสารด้วย ผู้พูดต้องมีความสามารถด้านการออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ วัฒนธรรมทางภาษา และต้องมีกลวิธีการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

อรญา บำรุงกิจ (2558) กล่าวว่า การพูด คือ การสื่อสารที่ใช้ทั้ง อวัจนภาษา และวัจนภาษา เพื่อแสดงความคิดและความรู้ของผู้ส่งสาร และการพูดยังเป็นทั้งศาสตร์ และศิลป์ ที่ผู้ส่งสาร ที่ต้องใช้หลักการและวิธีการเพื่อส่งสารที่ดีที่สุดให้ผู้รับสาร เข้าใจตรงตามเป้าหมายของผู้ส่งสารตั้งไว้

เจนจิรา ชัยปาน, ทราชนวิญญู พรหมแก้ว, สิทธิ ศรีนาค (2556) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ทางภาษาระหว่าง 2 คนขึ้นไป ซึ่งจะต้องใช้สำนวนกับบริบทให้เหมาะสมกับสถานการณ์ รวมทั้งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย

ฐวพร ตันตระกูล (2555) กล่าวว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษา ทักษะและความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายที่สำคัญ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาในการพูด เพื่อให้สอดคล้องได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับโอกาส วัฒนธรรมและประเพณีนิยมในสังคม

ลิตเติลวูด (Litterwood, 1995) ได้อธิบายว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ตั้งแต่สองคนขึ้นไป และผู้พูดจำเป็นต้องสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อด้วย ผู้พูดต้องใช้คำพูดและภาษาที่เหมาะสมและถูกต้องตามสถานการณ์และรวมไปถึง ความหมายของของการพูดเพื่อการสื่อสารไม่ใช่เพียงการออกเสียงเพียงอย่างเดียว แต่การพูดต้องทำให้ผู้อื่นเข้าใจจุดประสงค์ในสิ่งที่ผู้พูดพูดด้วย การพูดในระดับสูงขึ้นไป ต้องมีการใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา เพราะการพูดที่เกิดจากความตั้งใจจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งในการสื่อสารตามสถานการณ์

จากบทความดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสาร คือ การส่งสารจากความรู้สึก ความคิดและประสบการณ์ ถ่ายทอดออกมาเป็นเสียงคำ ภาษา สำเนียง รวมไปถึงอากัปกิริยาต่าง ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยการใช้หลักการภาษาและไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรมประเพณีของสังคมนั้นๆ

2. การจัดลำดับความสามารถทางการพูด

- แคลโล (Carroll, 1982) ได้จัดลำดับความสามารถทางการพูดไว้ 9 ระดับดังนี้
- ระดับที่ 1 หมายถึงระดับที่ผู้พูดพูดไม่ได้เลย (non-user)
 - ระดับที่ 2 หมายถึงระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (intermittent user)
 - ระดับที่ 3 หมายถึงระดับที่ผู้พูดที่เข้าใจบทสนทนา สามารถจับใจความได้ แต่ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ (extremely limited user)
 - ระดับที่ 4 หมายถึงระดับที่ผู้พูดที่สามารถสนทนาโต้ตอบได้แต่ไม่คล่องแคล่ว (marginal user)
 - ระดับที่ 5 หมายถึงระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลางสามารถสื่อสารได้แต่ไม่ชัดเจนแต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ความคล่องแคล่วและท่าทางประกอบการพูด (modest user)
 - ระดับที่ 6 หมายถึงระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาในการพูดเรื่องราวที่พูดได้แต่ไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง (competence user)
 - ระดับที่ 7 หมายถึงระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีสามารถเล่าเรื่องราวต่างๆได้อย่างชัดเจนมีเหตุผลแต่ยังขาดความคล่องแคล่วและขาดความมั่นใจ (good user)
 - ระดับที่ 8 หมายถึงผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมากสามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพสามารถสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่องตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบและใช้กริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม (excellent user)
 - ระดับที่ 9 หมายถึงผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่องขยายความได้ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (expert user)

จากบทความ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ลำดับความสามารถทางการพูดไว้ทั้ง 9 ระดับนั้น การพูดหมายถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจนเหมาะสมและถูกต้องทักษะการพูดที่ดีนั้นผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำน้ำเสียงรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูดอันได้แก่สีหน้า สายตาท่าทางประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างคล่องแคล่วเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและสถานการณ์ตลอดจนต้องมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคมนั้นๆด้วย

3. องค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ทวีศักดิ์ ชูมา (2560) กล่าวว่า องค์ประกอบของการพูดที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ4องค์ประกอบดังนี้

1. ต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึงความรู้ด้านภาษาได้แก่ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์โครงสร้างของคำประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง
2. ต้องมีความรู้ด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคมเช่นการขอโทษการขอบคุณการถามทิศทางและข้อมูลต่างๆและการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น
3. ต้องมีความรู้ในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (discourse competence) หมายถึงความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (grammatical form) กับความหมาย (meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน
4. ต้องมีความรู้ในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence) หมายถึงการใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูดเช่นการใช้ภาษาท่าทาง (body language) เพื่อการขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

อรญา บำรุงกิจ (2558) การพูดจะเกิดประโยชน์สูงสุดได้ไม่เพียงแต่ผู้พูดเท่านั้นจะต้องมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและมีความสำคัญ ต่อการพูดมีองค์ประกอบหลักที่สำคัญ 5 ประการดังนี้

1. ผู้พูด เป็นผู้ที่ถ่ายทอดสารที่ต้องการออกไปด้วยภาษา เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้นต้องอาศัยศิลปะหรือสิ่งอื่นใดที่จะใช้ประกอบการถ่ายทอดเช่นน้ำเสียง ท่าทาง เป็นต้นผู้พูดนั้นจะต้องมีคุณสมบัติหลายประการเช่น มีความเชื่อมั่น ในตนเอง, มีบุคลิกภาพที่ดี, มีการเลือกใช้คำได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นต้น ในการที่ผู้พูดนั้น มีสื่อประกอบการพูดผู้พูดต้องรู้วิธีการใช้สื่อดังกล่าวเพื่อไม่ให้เกิดการติดขัด และผู้พูดเองต้องมีความรู้อย่างทอ่งแท้เพื่อให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลได้อย่างถูกต้อง
2. ผู้ฟัง เป็นผู้ทำหน้าที่รับการถ่ายทอดความรู้ความคิดความรู้สึกประสบการณ์ต่างๆจากผู้พูด โดยผ่านการฟังผู้ฟังควรให้ความสนใจกับเรื่องและผู้พูดนั้นต้องการสื่อสาร หากเป็นเรื่องที่สามารถศึกษาได้ก่อนล่วงหน้าผู้ฟังควรศึกษาเรื่องนั้นมาก่อนเพื่อความเข้าใจที่ง่ายขึ้น และเมื่อต้องการจะซักถาม ผู้ฟังควรรอให้ผู้พูดนั้นพูดจบและรอเวลาเพื่อเปิดจังหวะให้ซักถาม
3. สาร คือข้อความที่ผู้พูดต้องการส่งต่อไปยังผู้ฟังควรเป็นเรื่องที่ผู้พูดนั้นมีความรู้ความสนใจเป็นเรื่องราวที่มีเหตุผลสามารถถ่ายทอดอย่างเป็นลำดับเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน นอกจากนั้นที่สำคัญของสาร คือ ต้องเป็นสิ่งที่มีความเหมาะสมกับผู้ฟังและสถานการณ์ใน ขณะนั้นด้วย
4. สื่อ คือสิ่งที่ช่วยให้ผู้พูด สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิด ประสบการณ์ต่างๆ และอื่นๆ ของตนไปยังผู้ฟังได้อย่างสะดวกรวดเร็ว สื่อนั้นจะมีความน่าสนใจมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

กับสิ่งที่ผู้พูดต้องเลือกสรรมาใช้เริ่มตั้งแต่การเลือกสื่อทางภาษากล่าวคือการเลือกถ้อยคำภาษา ในการบรรยายจนกระทั่งการเลือกใช้ไวยากรณ์ต่าง ๆ เพื่อความเหมาะสมและเพื่อให้ เนื้อหาที่มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

5. ถ้อยคำ หรือการพูดคือ การเลือกสรรภาษาที่จะใช้ในการนำเสนอ ต้องถูกต้อง เหมาะสม เข้าใจง่ายออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามอักขรวิธีในการพูดบางเรื่องหากเรามีการพูด วรรคตอนผิดหรือวันวรรคผิดการพูด ในครั้งนั้นผู้ฟังอาจเข้าใจความหมายผิดหรือเข้าใจในสิ่งที่ แตกต่างกันออกไปจากเรื่องที่คุณผู้พูดต้องการจะสื่อสารนั่นเอง

จากบทความ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1. ผู้พูดหมายถึง ผู้ที่ถ่ายทอดสารออกมาเป็นภาษา ผู้ส่งสารที่ดีต้องมีความรู้ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) และการใช้โครงสร้าง ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (discourse competence) ด้านสังคม (sociolinguistic competence) และกลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence)

2. ผู้ฟัง หมายถึง ผู้รับการถ่ายทอดสารจากผู้พูด ผู้รับสารที่ดีต้องมีความรู้ ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) และการใช้โครงสร้าง ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (discourse competence) ด้านสังคม (sociolinguistic competence) และกลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic competence)

3. สาร หมายถึง เสียงหรือข้อความที่ผู้พูดถ่ายทอดไปยังผู้ฟัง รวมไปถึงถ้อยคำหรือ สำเนียงที่ใช้ในการนำเสนอ

4. สื่อ หมายถึง สิ่งที่ช่วยนำพาสารจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง ได้แก่ อากาศหรือสิ่งอุปกรณ์ ต่างๆ

4. การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4.1. วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

ฟินอคเซียโรและซาโกะ (Finocehiaro, Sango, 1983) ได้เสนอวิธีการ ทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. พูดประโยคสั้นๆตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง

2.ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ

3. ให้บรรยายวัตถุวัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียนผู้เรียนอาจ พูดถึงข้อมูลอื่นๆของวัตถุแต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็นโดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ ผู้พูดกล่าวถึงนั้นคืออะไรและสามารถบรรยายภาพบุคคลสถานที่หรือสิ่งของอื่นๆ ได้

4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ

5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดโดยมีการกำหนดไว้หลายหัวข้อและให้ผู้เรียน เลือกหัวข้อได้ตามที่ต้องการ

6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทำการจดบันทึกไว้

จากบทความ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายวิธีเช่นการสัมภาษณ์การบรรยายการเล่าเรื่องการโต้วาทีหรือการแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ต่างๆที่กำหนดให้จากวิธีการต่างๆเหล่านี้ผู้สอนจะต้องเป็นผู้เลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนเพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน

4.2. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูดเพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆด้านเช่นการพูดการออกเสียงไวยากรณ์คำศัพท์ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีโดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียนโดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้วดังนั้นผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้อุปกรณ์ประกอบดังกล่าวข้างต้นมาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถโดยแบ่งเป็นระดับดังเช่น

คลาก (Clark, 1972) กล่าวถึงระบบการให้คะแนนวัดความสามารถโดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับเริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมากและฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

2. คำศัพท์ (vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมากแต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายส่วนใหญ่ได้ เลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ ใช้คำศัพท์เหมาะสมกับสถานการณ์

3. ไวยากรณ์ (grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิดวลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาด ในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

4. ความคล่องแคล่ว (fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนานพูดไม่ต่อเนื่องโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้แต่พยายามพูดต่อโดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่องราบรื่นเป็นธรรมชาติแต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่องราบรื่นเป็นธรรมชาติมีความคล่องแคล่วต่อเนื่อง

ในการสนทนาหยุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

แฮร์ริส (Harris, 1990) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดโดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือการออกเสียงไวยากรณ์คำศัพท์ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความเข้าใจโดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับดังนี้

1. การออกเสียง (pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมากจึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมากยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อยผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดีแต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้างแต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิดและเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้งจนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้างแต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมากและสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดสื่อความหมายไม่ได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัดทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระยะที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดในประโยคที่ใช้ในการสนทนาเนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระยะที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

ระยะที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์วลีและสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมากจึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาบ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนักเนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดแต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารผู้พูดไม่สามารถพูดภาษา- อังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูดมักจะพูดช้าๆเนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและพูดสนทนาได้เป็นส่วนมากแต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหาจากบทความดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่าสิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถประเมินได้จากการออกเสียงได้อย่างเหมาะสมการเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องมีความคล่องแคล่วในการพูดและเกิดความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดของคลาก (Clark, 1972) มาปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินวัดการพูดจากบทสนทนาภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

1. ความหมายของการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ได้รับการคิดค้นและพัฒนาขึ้นโดยกลุ่มนักการศึกษาจาก Inservice Department ของ Jordanhill College of Education เมืองกลาสโกว์ ประเทศสกอตแลนด์โดยสติฟเบลและแซลลี ฮาลเนส (Steve Bell and Sallie Harless, 1998) ทั้งสองได้ชื่อว่าเป็น The Origination of the Scottish Storyline method บุคคลทั้งสองได้ร่วมกันพัฒนาวิธีสอนนี้กับเพื่อนร่วมงานอีกท่านคือเฟรด เรนเดล (Fred Rendell) การเรียนรู้ที่ต้องอยู่บนพื้นฐานของการศึกษาแบบสหวิทยาการโดยบูรณาการสิ่งต่างๆเข้าด้วยกันอย่างมีความหมายเพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนและเสริมเด็กทุกคนให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีในสกอตแลนด์และต่อมาวิธีการสอนสตอรีไลน์ก็ได้พัฒนามากขึ้นและเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายไม่เฉพาะแต่ในสกอตแลนด์เท่านั้นยังรวมถึงเดนมาร์ก, ไอซ์แลนด์, เยอรมนี, ฮองกงและสหรัฐอเมริกาซึ่งในสหรัฐอเมริการะบบการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ได้พัฒนามากขึ้นและเป็นที่ยอมรับกันมากในแถบแคลิฟอร์เนียทางใต้และด้านตะวันตกเฉียงเหนือโดยเฉพาะโรงเรียนที่นักเรียนมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้พบว่าผลของการสอนเป็นที่น่าพอใจ (Smith and Vallerga, 1997)

กมลวรรณ โคตรทอง (2558) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์ที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ไว้ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบสตอรีไลน์นั้นถือเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเป็นการบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกันซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมผ่านการใช้คำถามหลัก (key questions) และนำไปสู่การจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนักเรียน

จันทร์ชลิ มาพุก (2553) กล่าวว่า Storyline มาจากคำว่า story และ line หมายถึงเส้นทางของเรื่องราวหรือแนวทางของเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องราวที่เรียงติดต่อกันเป็นลำดับการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรีไลน์เป็นวิธีการที่ได้รับการคิดค้นและพัฒนาขึ้นในประเทศสกอตแลนด์โดยสติฟเบลและแซลลี ฮาลเนส (Steve Bell and Sallie Harkness, 1998) ซึ่งทั้งสองท่านเรียกได้ว่าเป็นผู้ให้กำเนิดการเรียนรู้แบบนี้และทั้งสองท่านได้ร่วมกันพัฒนาวิธีสอนนี้กับเพื่อน (Creswell, 1997)

แว่นแก้ว พันภัย (2549) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีเส้นทาง การดำเนินเรื่องอย่างต่อเนื่องตามลำดับเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อหาโดยครูจะใช้คำถามนำ (Key Questions) เป็นตัวเชื่อมโยงในการเปิดประเด็นให้ผู้เรียนได้ผูกเรื่องจากประสบการณ์และจินตนาการโดยมีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบได้แก่จากตัวละครวิถีชีวิตเหตุการณ์และปัญหาที่ต้องแก้ไข

จากบทความดังกล่าว ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่รวมหลักสูตรและการเรียนการสอนเข้าด้วยกัน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้ความรู้ใหม่และประสบการณ์เดิมผ่านการใช้คำถามหลัก (KeyQuestions) และนำไปสู่การจัดกิจกรรมที่หลากหลายบนเส้นทางของเรื่องราวหรือแนวทางของเรื่องเป็นการดำเนินเรื่องราวที่เรียงติดต่อกันเป็นลำดับ

2. หลักการของการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

2.1. เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (child centered) แนวคิดของจอห์น เดวี (John Dewey) เชื่อว่าเด็กต้องมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนรู้ด้วยตนเองการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรี่ไลน์ผู้สอนต้องตระหนักคุณค่าว่าผู้เรียนทุกคนต้องมีประสบการณ์และทักษะเดิมของตนเองซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ของผู้เรียนและผู้เรียนเป็นผู้แสวงหาติดตามการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2. เน้นการปฏิบัติและการเสริมแรงการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรี่ไลน์ถือว่าเป็น constructivist way of working นั่นคือให้ผู้เรียนลงมือกระทำหรือปฏิบัติด้วยตนเองเป็นเรื่องการตัดสินใจและการแก้ปัญหาเป็นการเรียนรู้แบบ active learning ซึ่งเป็นกระบวนการที่จะช่วยพัฒนาทางด้านสติปัญญาทักษะและทัศนคติแก่ผู้เรียนผู้เรียนที่เรียนด้วยแบบสตอรี่ไลน์จะได้ประสบการณ์การทำงานซึ่งเป็นการเสริมแรงโดยผู้สอนให้ความสำคัญในการทำงานเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณค่าและมีความหมาย

หลักการสร้างสตอรี่ไลน์

จากแนวคิดของ เครสเวล (Creswell, 1997) ได้เสนอหลักการในการสร้างสตอรี่ไลน์ไว้ 6 ประการพอสรุปได้ดังนี้

1. ยึดหลักของการเล่าเรื่องแบบสตอรี่ไลน์จะมีองค์ประกอบต่างๆที่ผสมผสานอยู่ด้วยกันสามส่วนคือตัวละครซึ่งอาจเป็นคนหรือสัตว์ดังนั้นกิจกรรมจึงควรเกี่ยวข้องกับคนหรือสัตว์หรือเล่าเรื่องในอดีตในรูปของตำนานความเชื่อ

2. ยึดหลักของการวางโครงเรื่องให้นำติดตามเรื่องราวต้องสนุกและน่าสนใจ ผู้เรียนต้องสนุกที่จะได้เรียนรู้ตลอดเวลา

3. ยึดหลักว่าผู้สอนเป็นผู้กำหนดโครงสร้างโดยนำเนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรมาวางกรอบของเส้นทางเดินเรื่องโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือทำกิจกรรมค้นหารายละเอียดต่างๆและเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อตอบคำถามหลักของผู้สอน

4. ยึดหลักให้ผู้เรียนเป็นเจ้าของเรื่องราวหรือประสบการณ์ต่างๆแบบสตอรี่ไลน์ต้องให้ผู้เรียนได้นำความรู้หรือประสบการณ์เดิม ของตนเองมาวิเคราะห์เชื่อมโยงเพื่อตอบคำถามหลัก

การดำเนินเรื่องของแบบสตอรี่ไลน์

สตอรี่ไลน์เป็นการดำเนินเรื่องหรือผูกเรื่องที่มีความต่อเนื่องกันประจวบดังเส้นเชือกโดยมีการตั้งคำถามหลัก (key questions) เป็นตัวเชื่อมการดำเนินเรื่ององค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่จะทำให้เกิดเป็นแบบสตอรี่ไลน์นั้นมี 4 องค์ประกอบดังนี้

1. การจัดฉาก (setting the scene) เป็นการระบุเวลาสถานที่สิ่งแวดล้อม
2. มีตัวละคร (character) ซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในข้อ 1
3. การดำเนินชีวิต (way of life) เป็นการดำเนินชีวิตหรือเรื่องราวของตัวละคร
4. มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นหรือมีปัญหาที่ต้องแก้ไข (events, incidents or real problems to be solved) เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วยแบบสตอรี่ไลน์ เพราะคำถามจะเป็นตัวนำไปสู่กิจกรรมที่หลากหลายเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและเป็นตัวเชื่อมโยงการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องกันเป็นลำดับภายในหัวข้อเดียวกัน

5. ยึดหลักเกี่ยวกับการดำเนินเรื่องการดำเนินเรื่องต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน ผู้เรียนต้องใช้ความคิด/ประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมเพิ่มประสบการณ์ใหม่จากการทำกิจกรรมต่างๆ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

6. ยึดหลักโครงสร้างผู้สอนต้องให้ผู้เรียนสร้างรูปแบบการสร้างมโนทัศน์ของตนเองให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลการค้นพบเสนอข้อค้นพบและพิสูจน์สิ่งที่เขาได้คิดด้วยกระบวนการเรียนรู้จากกิจกรรมที่หลากหลาย

แวนแก้ว พันภัย(2549) แบ่งขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการคือการเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนโดยแนะนำการเรียนด้วยวิธีแบบสตอรี่ไลน์และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามหลังจากนั้นให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2. ขั้นปฏิบัติกิจกรรมผู้เรียนเริ่มทำกิจกรรมโดยการตั้งคำถามหลัก ตามองค์ประกอบของวิธีแบบสตอรี่ไลน์โดยอย่างน้อยต้องแบ่งเป็นตอน 4 ตอนตามองค์ประกอบในแต่ละตอนผู้เรียนต้องวางแผนเพื่อตอบคำถามหลักและการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆตามจินตนาการ

ตอนที่ 1 การสร้างฉากโดยการใช้คำถามหลักที่เกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่ไหนถือว่าเป็นการเริ่มต้นให้ผู้เรียนทราบที่กำลังมีเหตุการณ์ใหม่เกิดขึ้นเป็นการเริ่มเข้าสู่บทเรียนหรือเปิดตัวเรื่องในฉากเป็นการระบุสถานที่เวลาและสิ่งแวดล้อมต่างๆ

ตอนที่ 2 การสร้างตัวละครโดยการใช้คำถามสร้างบทบาทเกี่ยวกับคนหรือสัตว์ที่ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบตัวละคร

ตอนที่ 3 การกำหนดวิถีการดำรงชีวิตโดยการใช้คำถามหลักที่ให้ผู้เรียนเสนอที่เกี่ยวกับเรื่องราวของตัวละครคำถามที่ตัวละครเหล่านั้นทำอะไรซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตหรือสะท้อนชีวิตของตัวละคร

ตอนที่ 4 เหตุการณ์และการแก้ปัญหาต้องมีคำถามหลักว่ามีอะไรสำคัญเกิดขึ้นกับตัวละครและปัญหาที่ต้องแก้ไข

3. ชั้นกิจกรรมสรุปและนำเสนอผลงานผู้เรียนออกมาอภิปรายหรือสรุปเล่าเรื่องนำเสนอผลงานตลอดจนแนวคิดและประสบการณ์ของกลุ่มตนเองให้เพื่อน ๆ ทราบ

4. ชั้นประเมินผลประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรมในทุกขั้นตอนคือการตอบคำถามนำการปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละตอนผลงานการสร้างสรรค์และจากการนำเสนอผลงานของกลุ่ม

การจะทำให้เกิดการเรียนการสอนได้อย่างไรผู้สอนจะเป็นผู้สร้างหรือพัฒนาและผู้เรียนเป็นผู้กระทำหรือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองดังที่สติเฟเบล (Steve Bell, 1998) ได้เสนอไว้ดังนี้

1. มีเส้นทางเดินเรื่อง (topic line) อย่างมีเหตุผลมีการเรียงลำดับตามขั้นตอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบทั้ง 4 ของแบบเค้าโครงเรื่อง

2. มีคำถามหลัก (key questions) เป็นตัวเชื่อมโยงแต่ละฉากซึ่งผู้เรียนต้องเกี่ยวข้องในการทำกิจกรรมต่างๆ

3. คำถามหลักแต่ละข้อต้องเกี่ยวข้องกับแต่ละตอนหรือฉาก (episode)

4. แต่ละฉากในแบบสตอรี่ไลน์เป็นสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สืบค้นแสวงหาคำตอบจากประสบการณ์ตรง

5. ผู้เรียนได้เรียนรู้และบรรลุความสำเร็จตามความแตกต่างของระดับศักยภาพของตนและทุกคนต้องกลับมาตอบคำถามหลักเพื่อหาคำตอบในฉากอื่นๆต่อไป

จากบทความดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผู้สอนควรตั้งคำถามว่าเกิดเรื่องราวที่ไหนคือฉากเป็นการนำให้ผู้เรียนได้ทราบว่าเขากำลังจะมีประสบการณ์ใหม่ๆเกิดขึ้นเป็นการเริ่มนำเข้าสู่บทเรียนหรือเปิดตัวเรื่องในฉากจะเป็นการระบุสถานที่เวลาสิ่งแวดล้อม

2. เมื่อมีฉากแล้วต้องมีตัวละครเช่นคนหรือสัตว์สิ่งต่างๆเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยว่ามีใครบ้างตัวละครที่ทำให้ฉากหรือเหตุการณ์นั้นๆมีความเป็นจริงมากขึ้น

3. การดำเนินชีวิตการดำเนินเรื่องของตัวละครว่าจะต้องทำกิจกรรมใดบ้าง

4. จุดสำคัญของแบบสตอรี่ไลน์จะต้องมีคำถามว่ามีอะไรสำคัญที่เกิดขึ้นกับตัวละครบ้างและแก้ปัญหาอย่างไรซึ่งองค์ประกอบนี้เปรียบเสมือนเป็นจุดสรุปของเรื่องราวทั้งหมด

3. การวางแผนการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีขั้นตอนดังนี้

3.1. เตรียมหัวเรื่อง (topic) ที่จะใช้สอนชื่อหัวเรื่องนี่คือการสร้างมโนทัศน์ (concept) ที่ผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หัวข้อนั้นอาจได้มาจากหนังสือเรียนที่ใช้อยู่การเลือกหัวข้อโดยผู้สอนควรปฏิบัติดังนี้

1.1. สอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตร

- 1.2. ช่วยขยายขอบเขตความรู้และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง
- 1.3. หัวข้อเรื่องนั้นๆจะพัฒนาความรู้ทักษะทัศนคติเพราะแบบเค้าโครง

เรื่องเป็นการสอนแบบบูรณาการ

1.4. หัวข้อนั้นควรมีโครงสร้างสำคัญที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้ซึ่งผู้เรียนจะได้จากการเรียนรู้ด้วยตนเองเช่น บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวการดำรงชีวิตความสัมพันธ์กันในสังคมปัญหาผลกระทบและแนวทางในการแก้ปัญหา นอกจากนี้เนื้อหาสาระที่เป็นความรู้แล้วผู้เรียนจะได้พัฒนาทั้งสติปัญญาและทักษะเช่นทักษะทางด้านภาษาทักษะการค้นหาและประเมินข้อมูลทักษะกระบวนการคิดและทักษะด้านสังคม

3.2. การวางแผนการสอนแบบสตอรีไลน์เตรียมการผูกเรื่องพร้อมการดำเนินเรื่อง (storyline) และแบ่งเขียนเป็นฉากๆโดยคำนึงถึง 4 องค์ประกอบคือฉากตัวละครการดำเนินชีวิตและเหตุการณ์สำคัญเรื่องราวอาจเป็นเรื่องจริงหรือจินตนาการผู้สอนต้องพัฒนาหัวข้อและเนื้อเรื่องให้ทั้ง 2 อย่างไปด้วยกันจะต้องมี plot ความคิดพื้นฐานว่าจะต้องมีเหตุการณ์ใดบ้างแต่ต้องคำนึงถึง 4 องค์ประกอบเป็นสำคัญโดยผู้สอนจะต้องเป็นผู้ทำหน้าที่ผูกเรื่องราวการดำเนินเรื่องและผู้เรียนเป็นผู้สร้างรายละเอียดโดยการลงมือกระทำกิจกรรมต่างๆ

3.3. ตั้งคำถามหลักหรือคำถามสำคัญ (key questions) ซึ่งจะทำหน้าที่เชื่อมโยงการดำเนินเรื่องในแต่ละฉากและเป็นตัวกระตุ้นหรือเปิดประเด็นให้ผู้เรียนได้คิดวิเคราะห์และลงมือปฏิบัติซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้กล่าวได้ว่าคำถามหลักเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในแต่ละฉากลักษณะของคำถามหลักควรมีลักษณะดังนี้

- 3.3.1. กระตุ้นให้เกิดมโนทัศน์ของหัวข้อหรือโครงเรื่องนั้นๆ
- 3.3.2. คำตอบหรือคำถามควรมีหลากหลายโดยให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด

วิเคราะห์และเสนอแนวคิดต่างๆ

3.3.3. กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะความคิดหลากหลายเช่นการวิเคราะห์การจินตนาการการสรุปและการประเมิน

- 3.3.4. กระตุ้นให้ผู้เรียนหาคำตอบด้วยการสืบค้นหาข้อมูลต่างๆ
- 3.3.5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆ

3.4. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ตอบคำถามหลักเพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนกิจกรรมที่จัดควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติเองโดยกิจกรรมที่จัดนั้นต้องเป็นกิจกรรมที่เสริมแรงหรือสร้างแรงจูงใจ (motivation) ให้ผู้เรียนมีบทบาท กระตือรือร้นใฝ่รู้ (active) มากกว่าเป็นผู้รับจากครูอย่างเดียว (passive)

3.5. ลักษณะการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการจัดให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนอาจจัดได้หลายรูปแบบเช่นกลุ่มย่อยทั้งชั้นรายบุคคลหรือรายคู่เป็นต้นการจัดกิจกรรมต้องคำนึงถึงชนิดหรือประเภทของกิจกรรมเวลาทำงานดูความเหมาะสมเรื่องความรู้

ความสามารถแบบสตอรีไลน์จะเน้นเรื่องของการร่วมใจกันทำงาน (co-operative) และทำงานร่วมกันเป็นทีม (teamwork)

3.6. การประเมินผลจากคำถามหลักและจากกิจกรรมจัดโดยประเมินจากการสังเกตพฤติกรรมพัฒนาการต่างๆของผู้เรียนและผลงานที่ผู้เรียนได้ทำขึ้นการประเมินมีทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการและสามารถประเมินผลได้ตลอดเพราะการเรียนรู้ทางสังคมของผู้เรียนอาจเกิดขึ้นได้โดยผู้สอนเองไม่ได้วางแผนไว้

3.7. การกำหนดระยะเวลาสอนเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่ต้องมีความยืดหยุ่นแล้วแต่หัวข้อเรื่องบทบาทของผู้สอนการเรียนรู้แบบแบบสตอรีไลน์ผู้สอนเป็นผู้วางแผนมีแนวทางการดำเนินเรื่องโดยผู้เรียนเป็นผู้เติมความรู้หรือประสบการณ์ให้เติมผู้สอนต้องเป็นผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เปลี่ยนบทบาทจากการเป็นผู้บอกข้อมูลเป็นผู้วางแผนการสอนและเป็นผู้แนะแนวทางการเรียนรู้แก่ผู้เรียนคำถามหลักของผู้สอนที่ให้ผู้เรียนตอบมิได้มาจากตำราแต่มาจากตัวผู้เรียนเองดังนั้นคำถามหลักจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของผู้สอนที่ทำให้การเรียนรู้แบบสตอรีไลน์สามารถดำเนินเรื่องไปได้ เบล (Bell, 1998) ได้เสนอคำถามที่สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการกำหนด

4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน

4.1 บทบาทของผู้สอนไว้ดังนี้

- 4.1.1. เริ่มต้นการสอนจากสิ่งที่ผู้เรียนรู่มาก่อนหรือไม่
- 4.4.2. ถามคำถามหลักและสร้างบริบทการเรียนรู้ (context) ของผู้เรียนตลอดการดำเนินเรื่องหรือไม่
- 4.4.3. จัดกิจกรรมที่หลากหลายหรือไม่
- 4.4.4. กระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างแนวคิดของตนไว้ก่อนหรือไม่
- 4.4.5. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พิสูจน์แนวคิดหรือข้อค้นพบใหม่ๆโดยการตั้งคำถามหรือให้มีการค้นคว้าหาหลักฐานหรือไม่
- 4.4.6. ให้ความสำคัญในคุณค่าของงานที่ผู้เรียนได้ทำหรือไม่
- 4.4.7. มีการจัดกลุ่มผู้เรียนที่เน้นการร่วมมือในการเรียนและจัดกลุ่มผู้เรียนที่เหมาะสมกับกิจกรรมหรือไม่
- 4.4.8. ใช้วิธีสอนที่หลากหลายเพื่อช่วยเสริมประสิทธิภาพและความสำเร็จของการสอนหรือไม่
- 4.4.9. มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบหรือไม่
- 4.4.10. ประเมินผลงานของผู้เรียนที่เหมาะสมและเป็นไปในทางสร้างสรรค์หรือไม่
- 4.4.11. ให้ผู้ปกครองได้มีส่วนและรับทราบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหรือไม่

4.2. บทบาทของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ศึกษาค้นคว้าปฏิบัติด้วยตนเองในทุกเรื่องตามที่ครูกำหนด เพื่อให้เกิดการเรียนรู้
2. ดำเนินการเรียนด้วยตนเอง เพื่อให้การเรียนสนุกสนาน ตื่นเต้น มีชีวิตชีวาและทำทหายอยู่ตลอดเวลา
3. มีส่วนร่วมในการเรียนทั้งร่างกาย จิตใจและการคิด ในทุกสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนสถานการณ์ในชีวิตจริง
4. เรียนทั้งในห้องเรียน (class) และในสถานการณ์จริง (reality) เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม
5. ตอบคำถามสำคัญ หรือคำถามหลัก (key questions) ที่ครูกำหนดจากประสบการณ์ของตนเอง หรือประสบการณ์ในชีวิตจริง
6. มีความกระฉับกระเฉง ว่องไว ในการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เช่น สามารถจำพิจารณา ทำตามคำแนะนำของครูได้อย่างดี
7. ทำงานด้วยความร่วมมือร่วมใจ อาจจะทำงานเดี่ยว เป็นคู่ เป็นกลุ่ม ได้ด้วยความเต็มใจและด้วยเจตคติที่ดีต่อกัน
8. มีความสามารถในการสื่อสาร เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน มีทักษะสังคม รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เพื่อนในกลุ่มอื่นๆ และกับครู
9. เป็นผู้มีความสามารถแก้ปัญหา คิดริเริ่มสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์
10. เป็นผู้สามารถสร้างความรู้ (construct) ด้วยตนเอง และเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. ประโยชน์ของการสอนด้วยแบบสตอรี่ไลน์

- 5.1. การสื่อสาร (communication) เด็กทุกคนต้องการพูดและการรับฟังแบบเค้าโครงเรื่องเน้นการปรึกษาหารือพูดคุยร่วมกันวางแผนรับฟังซึ่งกันและกันและเสนอความคิดเห็น
- 5.2. การสร้างหรือการลงมือทำด้วยตนเอง (building / construction) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนต้องการสร้างสิ่งต่างๆต้องการใช้มือของตนเอง (love to make things with hands) หรือสร้างด้วยปัญญาการสร้าง (construct) เป็นการใช้จินตนาการการวางแผนจัดหาข้อมูลสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองเป็นการผลิตงานที่ได้จากความสามารถโดยมิได้เน้นที่การจำข้อมูล
- 5.3. การคิดและการลงมือปฏิบัติ (thought and action) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนรู้จักถามคำถามและต้องการรับฟังคำตอบในสิ่งที่ตนอยากรทราบเทคนิควิธีแบบสตอรี่ไลน์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้กระทำได้คิดอย่างอิสระทุกขั้นตอนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ค้นพบสืบค้นทำทหายให้คิดสำรวจและสร้างจินตนาการผู้เรียนจะได้ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ

5.4. ความต้องการที่ยอมรับว่าตนเองมีค่าสามารถแสดงความรู้สึกได้ (self-expression) โดยธรรมชาติเด็กทุกคนต้องการมีความรู้สึกที่ตนเองมีค่าได้รับการยกย่องเกี่ยวกับงานหรือความคิดเห็นของตน

5.5. เป็นการสอนที่เป็นแบบกระตือรือร้นใฝ่รู้ (active learning) ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำศึกษาคิดและปฏิบัติเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำทลายความรู้ความสามารถของผู้เรียนผู้เรียนได้เห็นผลงานของตนเองทำให้การเรียนรู้มีคุณค่าสำหรับผู้เรียน

5.6. ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองไม่ว่าจะเป็นเรื่องความคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์การแก้ปัญหาการตัดสินใจหรือการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

หลักสูตรการศึกษาออกกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มเป้าหมายในหน่วยทหาร

1. การจัดการศึกษาออกกระบบสำหรับทหารกองประจำการ

1.1. หลักการในการจัดการศึกษาออกกระบบสำหรับทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องได้คำนึงถึงหลักการสำคัญอย่างน้อย 4 ประการคือการขยายโอกาสทางการศึกษาการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรทหารและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องการสร้างค่านิยมให้ประชาชนอยากเข้ามาเป็นทหารกองประจำการและการเป็นผู้นำชุมชนที่มีคุณภาพในท้องถิ่น

1.2. วัตถุประสงค์

1.2.1. เพื่อยกระดับความรู้พื้นฐานการศึกษาออกกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องให้สูงขึ้น

1.2.2. เพื่อจัดการศึกษาสายอาชีพให้กับทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องในอันที่จะช่วยเพิ่มรายได้และลดรายจ่ายของครอบครัว

1.2.3. เพื่อพัฒนาเจตคติและจริยธรรมทหารกองประจำการและกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมกับสถานการณ์การพัฒนาในปัจจุบัน

1.3. หน่วยรับผิดชอบและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจัดการศึกษาออกกระบบสำหรับหน่วยทหารเป็นไปตามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือระหว่างกระทรวงกลาโหมกับสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการและการใช้หลักสูตรการศึกษาออกกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยมีภาคีเครือข่ายร่วมหลายส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพื่อบูรณาการจัดการศึกษาออกกระบบให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตความแตกต่างของทหารกองประจำการและกลุ่มผู้เข้ารับการศึกษาที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตโดยตระหนักว่าทหารกองประจำการซึ่งเป็นผู้เรียนมีความสำคัญ

และต้องส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพและสำเร็จ การศึกษาตามที่มุ่งหวัง

2. หลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

2.1. จุดหมายของหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณธรรมจริยธรรมมีสติปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดีมี ศักยภาพในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องซึ่งเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่ ต้องการจึงกำหนดจุดหมายดังต่อไปนี้

2.2.1. มีคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมที่ดีงามและสามารถอยู่ร่วมกันในสังคม อย่างสันติสุข

2.2.2. มีความรู้พื้นฐานสำหรับการดำรงชีวิตและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2.2.3. มีความสามารถในการประกอบสัมมาอาชีพให้สอดคล้องกับ ความสนใจความถนัดและตามทันความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจสังคมและการเมือง

2.2.4. มีทักษะการดำเนินชีวิตที่ดีและสามารถจัดการกับชีวิตชุมชน สังคมได้อย่างมีความสุขตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.2.5. มีความเข้าใจประวัติศาสตร์ชาติไทยภูมิใจในความเป็นไทย โดยเฉพาะภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ความเป็นพลเมืองดี ปฏิบัติตนตาม หลักธรรมของศาสนา ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.2.6. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม

2.2.7. เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้และบูรณาการความรู้มาใช้ในการพัฒนาตนเอง ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ

2.2. ระดับการศึกษาแบ่งระดับการศึกษาออกเป็น 3 ระดับคือ

2.2.1. ระดับประถมศึกษา

2.2.2. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.2.3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.3. สารการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้น พื้นฐานพุทธศักราช 2551 ประกอบด้วย 5 สารการเรียนรู้และ 18 มาตรฐานการเรียนรู้ดังนี้

2.3.1. สารทักษะการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ 1.1 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการ

เรียนรู้ด้วยตนเอง

- มาตรฐานที่ 1.2 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการใช้
แหล่งเรียนรู้
- มาตรฐานที่ 1.3 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการ
จัดการความรู้
- มาตรฐานที่ 1.4 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการคิดเป็น
มาตรฐานที่ 1.5 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีต่อการวิจัย
อย่างง่าย
- 2.2.2. สารความรู้พื้นฐานประกอบด้วย 2 มาตรฐานดังนี้
มาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา
และการสื่อสาร
- มาตรฐานที่ 2.2 มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับ
คณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 2.2.3. สารการประกอบอาชีพประกอบด้วย 4 มาตรฐานดังนี้
มาตรฐานที่ 3.1 มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ดีในงานอาชีพ
มองเห็นช่องทางและตัดสินใจประกอบอาชีพได้ตามความต้องการและศักยภาพของตนเอง
มาตรฐานที่ 3.2 มีความรู้ความเข้าใจทักษะในอาชีพที่ตัดสินใจเลือก
มาตรฐานที่ 3.3 มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการอาชีพอย่างมีคุณธรรม
มาตรฐานที่ 3.4 มีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคง
- 2.2.4. สารทักษะการดำเนินชีวิตประกอบด้วย 3 มาตรฐานดังนี้
มาตรฐานที่ 4.1 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับ
ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงและสามารถประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม
มาตรฐานที่ 4.2 มีความรู้ความเข้าใจทักษะและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการ
ดูแลสุขภาพสภาพพลานามัยและความปลอดภัยในการดำเนินชีวิต
มาตรฐานที่ 4.3 มีความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่ดีเกี่ยวกับศิลปะและ
สุนทรีย์ภาพ
- 2.2.5. สารการพัฒนาสังคมประกอบด้วย 4 มาตรฐานดังนี้
มาตรฐานที่ 5.1 มีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญ
เกี่ยวกับภูมิศาสตร์ประวัติศาสตร์เศรษฐศาสตร์การเมืองการปกครองสามารถนำมาปรับใช้ในการ
การดำรงชีวิต
- มาตรฐานที่ 5.2 มีความรู้ความเข้าใจเห็นคุณค่าและสืบทอดศาสนา
วัฒนธรรมประเพณีเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

มาตรฐานที่ 5.3 ปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีตามวิถีประชาธิปไตยมีจิตสาธารณะเพื่อความสงบสุขของสังคม

มาตรฐานที่ 5.4 มีความรู้ความเข้าใจเห็นความสำคัญของหลักการพัฒนาและสามารถพัฒนาตนเองครอบครัวชุมชน/สังคม

หมายเหตุสาระการเรียนรู้ความรู้พื้นฐานมาตรฐานที่ 2.1 มีความรู้ความเข้าใจทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสารซึ่งภาษาในมาตรฐานนี้หมายถึงภาษาไทยแลภาษาต่างประเทศ

2.4. โครงสร้างหลักสูตร

ตาราง 1 โครงสร้างหลักสูตร

ที่	สาระการเรียนรู้	จำนวนหน่วยกิต					
		ประถมศึกษา		มัธยมศึกษาตอนต้น		มัธยมศึกษาตอนปลาย	
		วิชาบังคับ	วิชาเลือก	วิชาบังคับ	วิชาเลือก	วิชาบังคับ	วิชาเลือก
1	ทักษะการเรียนรู้	5		5		5	
2	ความรู้พื้นฐาน	12		16		20	
3	การประกอบอาชีพ	8		8		8	
4	ทักษะการดำเนินชีวิต	5		5		5	
5	การพัฒนาสังคม	6		6		6	
รวม		36	12	40	16	44	32
		48 หน่วยกิต		56 หน่วยกิต		76 หน่วยกิต	
กิจกรรมพัฒนาคุณภาพชีวิต		200 ชั่วโมง		200 ชั่วโมง		200 ชั่วโมง	

หมายเหตุวิชาเลือกและวิชาบังคับในแต่ละระดับสถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการทำโครงการจำนวนอย่างน้อย 3 หน่วยกิต

จากโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าวข้างต้นสถานศึกษาต้องจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในรายวิชาบังคับตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างหลักสูตรสำหรับรายวิชาเลือกผู้เรียนสามารถเลือกตามรายวิชาที่สำนักงานกศน. จัดทำขึ้นหรือพัฒนาขึ้นได้ตามความต้องการของผู้เรียนและชุมชน

2.5. การจัดกระบวนการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้จะจัดกระบวนการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนสู่ความเป็นคน “คิดเป็น” โดยเน้นพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ประยุกต์ใช้ความรู้ และสร้างองค์ความรู้สำหรับ

ตนเองและชุมชน สังคม จึงกำหนดรูปแบบการจัดการกระบวนการเรียนรู้ กศน. หรือ ONIE MODEL ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบปรัชญา “คิดเป็น” ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดสภาพ ปัญหา ความต้องการในการเรียนรู้ (O: Orientation)

เป็นการเรียนรู้จากสภาพ ปัญหา หรือความต้องการของผู้เรียน และชุมชน สังคม โดยให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตร โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้

1.1. ครูและผู้เรียนร่วมกันกำหนดสภาพ ปัญหา ความต้องการในการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะได้มาจากสถานการณ์ในขณะนั้น หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง หรือเป็นประเด็นที่กำลังขัดแย้ง และกำลังอยู่ในความสนใจของชุมชน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกระตือรือร้นที่จะคิดจะหาทางออกของปัญหา หรือความต้องการนั้น ๆ

1.2. ทำความเข้าใจกับสภาพ ปัญหา ความต้องการในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ โดยดึงความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เน้นการมีส่วนร่วม มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สะท้อนความคิดและอภิปรายโดยให้เชื่อมโยงกับความรู้ใหม่

1.3. วางแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่กำหนดสามารถมองเห็นแนวทางในการค้นพบความรู้หรือคำตอบได้ด้วยตนเอง

2. ขั้นแสวงหาข้อมูลและจัดการเรียนรู้ (N: New ways of learning)

การแสวงหาข้อมูล และจัดการเรียนรู้ โดยศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ และรวบรวมข้อมูลของตนเอง ข้อมูลของชุมชน สังคม และข้อมูลทางวิชาการ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายมีการระดมความคิดเห็น วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และสรุปเป็นความรู้ โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้

2.1. ผู้เรียนแสวงหาความรู้ตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยเน้นการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ กระบวนการกลุ่ม ศึกษาจากผู้รู้ / ภูมิปัญญาและวิธีอื่น ๆ ที่เหมาะสม

2.2. ครูและผู้เรียนร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสรุปความรู้เบื้องต้น โดยใช้คำถามปลายเปิดในการชวนคิด ชวนคุย เป็นเครื่องมือ ด้วยกระบวนการการระดมสมอง สะท้อนความคิดและอภิปราย

2.3. ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้ไปตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อประเมินความเป็นไปได้โดยวิธีต่าง ๆ เช่น การทดลอง การทดสอบ การตรวจสอบกับผู้รู้

3. การปฏิบัติและนำไปประยุกต์ใช้ (I: Implementation)

นำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติ และประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับสถานการณ์เหมาะสมกับวัฒนธรรมและสังคม โดยผู้เรียนต้องปฏิบัติตามขั้นตอน โดยสังเกตปรากฏการณ์

จดบันทึก และสรุปผล เก็บรวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมงาน ระหว่างดำเนินการต้องมีการตรวจสอบหาข้อบกพร่อง และรวบรวมไว้ในแฟ้มสะสมงาน

4. การประเมินผลการเรียนรู้ (E: Evaluation)

ประเมิน ทบทวน แก้ไขข้อบกพร่อง ผลจากการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้แล้วสรุปเป็นความรู้ใหม่ พร้อมกับเผยแพร่ผลงาน โดยมีขั้นตอนการเรียนรู้ดังนี้

1. ครู และผู้เรียนนำแฟ้มสะสมงานและผลงานที่ได้จากการปฏิบัติมาใช้เป็นสารสนเทศในการประเมินคุณภาพการเรียนรู้
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันสร้างเกณฑ์การประเมินคุณภาพการเรียนรู้
3. ครู ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้องร่วมกันประเมิน พัฒนาการเรียนรู้ให้
เป็นไปตามเกณฑ์คุณภาพการเรียนรู้

3. การจัดการเรียนรู้

3.1. การจัดการเรียนรู้ตามนโยบายจุดเน้นการปฏิบัติในการจัดการศึกษา เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษานอกระบบแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์โดยการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษานอกระบบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นครูต้องจัดการเรียนการสอนโดยแยกระดับการศึกษาและจัดเวลาเรียนให้ผู้เรียนมีเวลาเรียนสัปดาห์ละไม่น้อยกว่า 9 ชั่วโมงดังนี้

3.1.1. จัดให้ผู้เรียนเรียนรู้กับครูผู้สอน 3 ชั่วโมงโดยจัดทำตารางเรียนให้ชัดเจนว่าเรียนวิชาอะไรในชั่วโมงที่ 1 ชั่วโมงที่ 2 และชั่วโมงที่ 3

3.1.2. จัดการเรียนการสอนเสริมวิชาการในรายวิชาหลักที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นหรือจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) จำนวน 3 ชั่วโมง

3.1.3. ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม 3 ชั่วโมงโดยครูและผู้เรียนวางแผนร่วมกันว่าจะศึกษาค้นคว้าในวิชาใดเรื่องอะไรตลอด 18 สัปดาห์เช่นการทำโครงการการทำแบบฝึกหัด

3.2. ความสำคัญของแผนการเรียนรู้

1. ทำให้เกิดการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีผสมผสานความรู้และจิตวิทยาการศึกษา
2. ช่วยให้ครูมีคู่มือการสอนที่ทำด้วยตนเองล่วงหน้า
3. ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจหลักสูตรวิธีการสอนสื่อการเรียน
การวัดผลและประเมินผล
4. เป็นคู่มือสำหรับผู้ที่ทำการสอนแทน
5. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง
6. เป็นผลงานทางวิชาการแสดงความชำนาญความเชี่ยวชาญ

3.3. ขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้

ตาราง 2 ขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนรู้

ขั้นตอน	รายละเอียด	เอกสารและแบบฟอร์ม
1	ครูศึกษาหลักสูตร/แผนการลงทะเบียนของ ผู้เรียนแต่ละภาคเรียน	หลักสูตรการศึกษานอกระบบ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551/ หลักสูตรสถานศึกษา
2	วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา ตัวชี้วัด และ เนื้อหาของรายวิชา เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาที่ยาก ยากปานกลาง ง่าย นำเนื้อหาที่วิเคราะห์ ยากปานกลาง มาจัดทำปฏิทินการเรียนรู้ (แผนการเรียนรู้รายภาค)	ตารางวิเคราะห์ สาระการเรียนรู้ รายวิชา แบบฟอร์มการจัดทำ แผนการเรียนรู้รายภาค
3	นำปฏิทินการเรียนรู้ (แผนการจัดการเรียนรู้ รายภาค) มาเขียนรายละเอียดของขั้นตอน การ ทำกิจกรรมการเรียนรู้โดยจัดทำแผนการ เรียนรู้รายสัปดาห์	แบบฟอร์มการจัดทำ แผนการเรียนรู้รายสัปดาห์
4	นำเนื้อหาที่วิเคราะห์ง่ายมาจัดทำแผนการ เรียนรู้ด้วยตัวเอง	แบบฟอร์มการจัดทำ แผนการเรียนรู้ด้วยตัวเอง (กรต.)
5	นำเนื้อหาที่วิเคราะห์ยากมากมาจัดทำแผน สอนเสริม	แบบฟอร์มการจัดทำ แผนสอนเสริม

ความพึงพอใจและการวัดระดับความพึงพอใจ

4.1. ความพึงพอใจ

เชลลี (Shelly, 1975) กล่าวว่า iva ความสำเร็จเป็นความรู้สึกและความคาดหวังของมนุษย์ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อได้รับการตอบสนองทางวัตถุและจิตใจ ก็จะทำให้บรรลุเป้าหมายในสิ่งคาดหวังไว้ จนเกิดความพึงพอใจ และหากไม่ได้รับการตอบสนองอาจส่งผลให้ไม่พอใจได้ ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกทางบวกส่วนบุคคล อาจแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อม และลักษณะส่วนบุคคลได้

วิรุพ พรธนะเทวี (2542) กล่าวว่า iva ความสำเร็จมีความรู้สึกความพึงพอใจภายในจิตใจที่ไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความคาดหวังสิ่งใดของแต่ละบุคคลว่าเป็นอย่างไร ถ้าคาดหวังมากจะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางกลับกัน อาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจมากเหมือนกันหากไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้สิ่งที่ตั้งใจไว้ก็จะเกิดขึ้นมากหรือน้อย แต่หากความ

ต้องการของบุคคลได้รับการตอบสนองในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลง หากจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ คือ ความชอบต่อสิ่งที่ตอบสนองจิตใจ เชิงบวกของแต่ละบุคคล อาจแตกต่างกันขึ้นอยู่กับทางกายภาพหรือสิ่งแวดล้อม

4.2. การวัดระดับความพึงพอใจ

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2546) การวัดระดับความพึงพอใจ สามารถวัดได้ 3 ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1.1. แบบสอบถามปลายเปิด (open form) เป็นแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็น คำถามจะถามกว้างๆ และเว้นที่ให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็น แบบสอบถามปลายเปิดนี้ มีข้อดีคือ เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่แต่มีข้อเสียคือ คำตอบจะกระจัดกระจาย ยากต่อการวิเคราะห์และสรุปผล

1.2. แบบสอบถามปลายปิด (close form) จะประกอบไปด้วยข้อคำถามที่กำหนดคำตอบ หรือตัวเลือกมาให้ด้วย โดยทั่วไป แบบสอบถามปลายปิดจะมีอยู่ 2 ประเภทใหญ่ๆคือ

1.2.1. แบบคำถามโหด เป็นรูปแบบที่คำถามและคำตอบของแต่ละข้อแยกออกจากกันอย่างเด็ดขาด

1.2.2. แบบคำตอบร่วม จะใช้ชุดคำตอบเดียวกันสำหรับคำถามหลาย ๆ ข้อ โดยแบบสอบถามจะมีคำตอบให้ผู้ตอบพิจารณา ตามระดับความคิดเห็น แบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scales)

2. การสัมภาษณ์ เป็นการรวบรวมข้อมูลโดยการสอบถาม หรือการโต้ตอบทางวาจาเป็นหลัก โดยเรียกผู้สอบถามหรือเก็บข้อมูลว่าผู้สัมภาษณ์ และเรียกฝ่ายตอบหรือฝ่ายให้ข้อมูลว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์นี้ใช้ได้ดีสำหรับเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึก ความสนใจ ความคิดเห็น หรือทัศนคติ เรื่องต่างๆ โดยรูปแบบการสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ชนิดได้แก่

2.1. การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างแน่นอน (Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่กำหนดคำถาม – คำตอบตายตัวไว้แล้ว โดยคำตอบจะมีให้เลือก 2 ตัวเลือก เช่น ใช่/ไม่ใช่ จริง/ไม่จริง ดี/ไม่ดี เป็นต้น

2.2. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างแน่นอน (Unstructured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการกำหนดคำตอบไว้ตายตัว ผู้ถูกสัมภาษณ์สามารถตอบได้อย่างอิสระ โดยการสัมภาษณ์วิธีนี้ผู้สัมภาษณ์มีหน้าที่รับฟังคำตอบอย่างเดียว

3. การสังเกต หมายถึง การศึกษาเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับบุคคล โดยใช้ประสาทสัมผัสของผู้สังเกตการ ฝ้าดูพฤติกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นแสดงออกมาในลักษณะที่เป็น

จริงตามธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน และไม่มีการควบคุมสถานการณ์ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกต ได้แก่

3.1. แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการพฤติกรรมการแสดงออก ซึ่งเป็นคุณลักษณะด้านจิตพิสัย ได้แก่ ความจริงใจ ความมีน้ำใจ เป็นต้น

3.2. แบบสังเกตทักษะ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจากการสังเกตทักษะ การปฏิบัติต่าง ๆ เช่น การอ่านการเดินรำ เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้เป็นเครื่องมือประกอบการตรวจผลงานที่ได้จากการปฏิบัติ ได้แก่ การสนทนาภาษาอังกฤษ การทำงานเป็นทีม เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจ คือการวัดระดับความรู้และทักษะของผู้เรียน โดยกระทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับผู้เรียน สภาพแวดล้อม และจุดประสงค์ของการเรียนรู้ หากต้องการได้ประโยชน์สูงสุดจากการเรียนรู้ ผู้วัดควรวัดใช้วิธีการวัดให้เหมาะสมกับหัวข้อในการวิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศเรื่อง การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

ปวีณาสุวรรณปักษ์ (2558) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูดโดยการใช้วิธีการเรียนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการตลาดวิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพมหานครกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตร-วิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกการโรงแรมและการท่องเที่ยววิทยาลัยอาชีวศึกษาเทคนิคบริหารธุรกิจกรุงเทพมหานครที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษฟัง-พูด 2 (2000-1204) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 17 คนเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ 1) แผนการสอนโดยใช้สตอรี่ไลน์จำนวน 1 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์ 3) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการ ใช้วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) นักเรียนมีความสามารถด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากการทดสอบ 2 ครั้งเฉลี่ยแล้วผ่านเกณฑ์อยู่ในระดับดีหลังการเรียนโดยใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยการใช้แผนการสอนแบบสตอรี่ไลน์อยู่ในระดับดี

อัญจิมา จันทรแก้ว (2555) ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์แบบสตอรี่ไลน์โดยได้ทำการสร้างและพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิทานภาพคำกลอนคุณธรรมพื้นบ้านของภาคใต้ สองภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์แบบสตอรี่ไลน์มา

ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 ในภาคการเรียนที่ 2/2555 โรงเรียนอนุบาลพฤษชาติ จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 1) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นิตาน 2) แบบประเมินคุณภาพ 3) แบบประเมินประสิทธิภาพ 4) แผนการจัดประสบการณ์ 5) แบบทดสอบ 6) แบบประเมินความพอใจ และ 7) แบบประเมินตามสภาพจริง ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์มีผลการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62 อยู่ในระดับดีมาก จากผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 อยู่ในระดับดีมาก และนักเรียนมีความพึงพอใจเท่ากับ 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด มีผลการประเมินตามจริงเท่ากับ 4.51 อยู่ในระดับมากที่สุด และพบว่านักเรียนมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

วรรณวิไล เชื้อมหาวัน (2550) ทำการศึกษาเรื่องการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ในหน่วยการเรียนรู้เรื่อง สังข์ทอง ที่ปรากฏบนจิตรกรรมฝาผนังในวิหารลายคำ วัดพระสิงห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ 2) แบบประเมินผลตามสภาพจริง จำนวน 6 ฉบับ 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) การใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ เป็นวิธีการสอนที่สามารถนำไปพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดเนการเขียนความเรียงสูงขึ้นหลังจากใช้รูปแบบการสอนแบบสตอรี่ไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยในต่างประเทศการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์

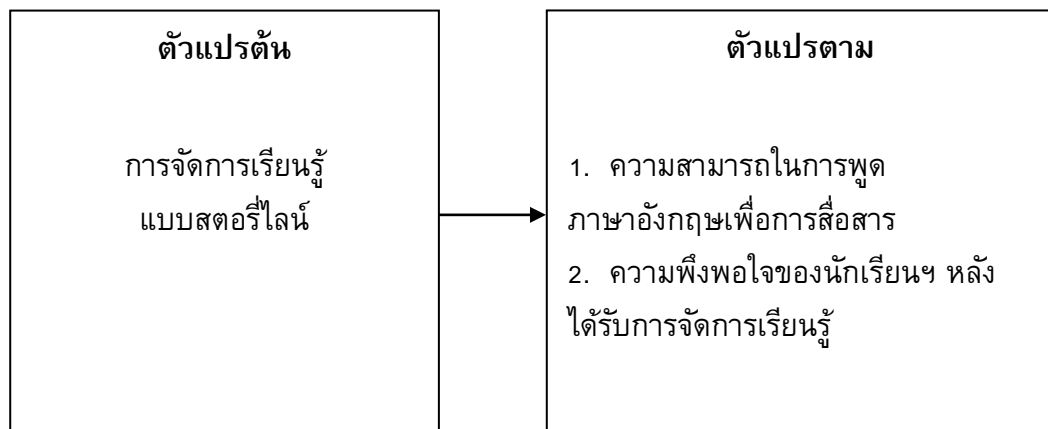
มิทเชล (Mitchell, 2016) กล่าวว่า รูปแบบการบูรณาการ การเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์นั้น ต้องการให้ผู้เรียนได้สร้างโลกที่มาจากจินตนาการเพื่อให้ตัวละครในเรื่องมีบทบาทและสามารถสามารถพัฒนาตัวเองต่อไปได้เนื้อเรื่อง ที่ได้รับการสร้างขึ้นร่วมกับอาจารย์นั้นจะต้องตั้งอยู่ในหัวข้อที่อยู่ในหลักสูตรแนวทางของเนื้อหาใจความของคำถามนั้น จะต้องตั้งอยู่บนขอบเขตของหลักสูตรซึ่งจะถูกถามโดยอาจารย์เพื่อที่จะกระตุ้นผู้เรียนในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นถึงแม้ว่าการสร้างเนื้อเรื่องนั้นจะถูกใช้มาหลายปีในการเรียนรู้ มันได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเพียงแต่เพิ่งจะได้รับการค้นคว้าวิจัยเมื่อไม่นานมานี้และยังไม่เป็นที่แพร่หลาย โดยการสร้างแบบจำลองโลกเสมือนจริง และจัดหาผู้เรียนและสิทธิในการเรียนรู้ของพวกเขาผู้เรียนสามารถใช้และปรับปรุงทักษะทางภาษาของพวกเขาได้การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในบริบทที่มีความหมายในกรณีการวิจัยศึกษานี้เพื่อที่จะหาผลกระทบของรูปแบบการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศในบริบทของการสอนภาษาศาสตร์ของนักเรียนนายร้อยที่มหาวิทยาลัยรัฐเซี่ยการจำลองตั้งขึ้นจากการสังเกตการณ์ภารกิจของทหารในสหประชาชาติ สร้างขึ้นโดยตัวผู้เรียนเองเป็นการเรียนรู้

บริบทที่มีความหมายจุดประสงค์ของการเรียนได้ถูกปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพของการสอนในระยะเวลาของการพัฒนาทักษะทางภาษาและยกระดับแรงจูงใจของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้นในบริบทการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างชาติสำหรับนักเรียนนายร้อยทหารในสาขาภาษาศาสตร์จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีการตอบสนองรูปแบบการเรียนในทางบวก พร้อมด้วยการปรับปรุงในการกระตุ้นและความพึงพอใจกับกระบวนการการเรียนรู้ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เรียนยังได้แสดงให้เห็นถึงการปรับปรุงทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของพวกเขายังพบอีกว่าโครงเรื่องสามารถให้ประโยชน์ได้จากการประยุกต์ซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบโครงสร้างสำหรับการสอนหลักไวยากรณ์ นอกจากนี้ยังขยายความของกิจกรรมเกี่ยวกับโครงเรื่องได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานศิลปะ น่าจะเป็นประโยชน์เมื่อทำงานกับนักเรียนทหารในสาขาภาษาศาสตร์ทำที่สุดแล้วยังพบว่าโครงเรื่องนั้นมีประสิทธิภาพในวิธีการสอนภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนทหารสาขาภาษาศาสตร์ในรัสเซียและมีศักยภาพที่จะนำไปใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ สำหรับจุดประสงค์นี้แน่นอนเนื่องจากมันสามารถทำให้การเรียนรู้ภาษานั้นมีความเกี่ยวเนื่องมากยิ่งขึ้นกับบริบทในชีวิตจริงซึ่งสามารถค้นหาความชำนาญได้ในตัวพวกเขาเอง

อัลควิสต์ (Ahlquist, 2011) กล่าวว่า โลกสมมุติของวิธีการแบบสตอรีไลน์ถูกสร้างในชั้นเรียน ผู้เรียนกลายเป็นตัวละครในเรื่องราวที่พัฒนาเป็นหลายสิ่งทำงานในกลุ่มเล็กของการเปิดคำถามหลัก (key questions) ถูกคิดขึ้นมาโดยครูบนรากฐานของเนื้อหาหลักสูตรและในงานตามความจริงและทฤษฎีผสมผสานเข้าด้วยกัน แม้ว่าจะเป็นที่ยอมรับในบริบทภาษาแรก แบบเค้าโครงเรื่องเป็นที่รู้จักน้อยมากในการศึกษาภาษาที่สอง แม้ว่ามันจะดูเหมือนเสนอข้อเงื่อนไขพิจารณาสนับสนุนการพัฒนาภาษาในผู้เรียนวัยรุ่นก็ตาม โครงสร้างเรื่องราวจัดหาบทความที่ขัดแย้งและความหมายเหมือนกันในสิ่งที่ผู้เรียนใช้ทักษะภาษาอังกฤษเป็นองรวม ในงานที่มีความคล้ายคลึงกับทางที่อาจจะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง และในสิ่งที่เขาสามารถใช้พรรณาสรรค์สร้างสรรค์ กรณีศึกษาวิธีการอย่างหลากหลายนี้ค้นหาความจริงการพัฒนาภาษาของชั้นเรียนชาวสวีเดน อายุ 11-13 ปีผู้ถูกทำภาคส่วนในแบบสตอรีไลน์เส้นทางประสบการณ์ของพวกเขา ในห้าสัปดาห์สุดท้ายในหัวข้อของผู้เรียนเป็นการอาศัยอยู่แบบครอบครัวในเส้นทางใหม่ในเมืองอังกฤษสมมุติขึ้น วัตถุประสงค์เป็นการรวมความรู้โครงสร้างที่มีอยู่จริงและคำศัพท์ที่พัฒนาทักษะด้านภาษาและแทรกประสบการณ์ด้านคำศัพท์ ผลการวิจัยแสดงถึงสิ่งที่ผู้เรียนกลายเป็นสิ่งที่ขัดแย้งเมื่อเขาทำงานกันกับแบบสตอรีไลน์และสิ่งนี้มีผลกระทบกับการพัฒนาภาษาทางบวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสนใจการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ การสูญเสียความหวาดกลัวการพูดภาษาอังกฤษก่อนเพื่อนของพวกเขา และในผลผลิตโดยสมัครใจอีกต่อไป และบทความการเขียนคำศัพท์และโครงสร้างที่ซับซ้อนขึ้น คุณสมบัติซึ่งมีส่วนร่วมมากที่สุดผู้เรียนจะต่อสู้ค้นหาที่จะเป็นการกลุ่มทำงาน กลุ่มศิลปะ และชนิดงานที่หลากหลาย กับเด็กผู้ชายยังมีแรงจูงใจรวมโดยไม่ทำงานกับหนังสือและโดยเด็กผู้หญิงมีโอกาสใช้จินตนาการ ผลสรุปของวิธีการแบบสตอรีไลน์ในการสอนบทละครสามารถพัฒนาภาษาสะดวกขึ้นในผู้เรียนวัยรุ่น

คาร์ลสัน (Karlsson, 2012) กล่าวว่าวิทยาลัยอาชีวศึกษาใช้แหล่งที่จากวรรณกรรมที่มีอยู่ ประสบการณ์ส่วนบุคคล และ การศึกษาพื้นฐานในชั้นเรียน จุดประสงค์ที่ค้ำจุนว่าการเล่าเรื่อง อย่างไรก็ตามประยุกต์ใช้กับเกรด 9 และ 10 ที่ช่วยให้บรรลุเป้าหมายของหลักสูตรนานาชาติของประเทศไอซ์แลนด์ในความน่าเชื่อถือของการสอนภาษาอังกฤษ, การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) และอย่างพิเศษที่แก้ไขทักษะของนักเรียนในการเขียนและการพูดผลการวิจัยของผู้วิจัยเป็นพื้นฐานของการออกแบบวิจัยเชิงปฏิบัติการมุ่งเน้นการสำรวจประโยชน์ของการเล่าเรื่องเป็นกลยุทธ์การสอนผู้วิจัยใช้วิธีการเล่าเรื่องทางออกเสียงที่พัฒนาทักษะการเขียนและการพูดในชั้นเกรด 9 และ 10 โรงเรียนภาคบังคับในประเทศไอซ์แลนด์ การศึกษานี้ดำเนินการมากกว่า 6 สัปดาห์ ใช้เวลา 2 ครั้งต่ออาทิตย์ กับ 80 นาที ในแต่ละบทเรียนกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคือ a) การประชุมการเล่าเรื่องทางออกเสียง b) การเขียนเค้าโครงเรื่องราวผ่านบทโดยนักเรียน c) เพื่อนร่วมงานในการพูดคุยเค้าโครงเรื่องราวและการรับข้อเสนอแนะ d) การเขียนร่างเรื่องราวสำหรับข้อเสนอแนะ e) การนำเสนอเรื่องราวสุดท้ายสำหรับข้อเสนอแนะและการประเมินผล f) การเขียนเรื่องราวในกลุ่มและอื่นๆ g) การนำเสนอเรื่องราวในกลุ่มลำดับขั้นตอนต่อไปแนะนำกลุ่มการเล่าเรื่องราวในชั้นเรียนและการเขียนเรื่องราวให้และใช้ครูสักคนผู้ที่ต้องการลองใช้เครื่องมือให้มีประสิทธิภาพ เป็นรากฐานทฤษฎีและวิเคราะห์ และ ผลกระทบสำหรับการฝึกและพิจารณา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

